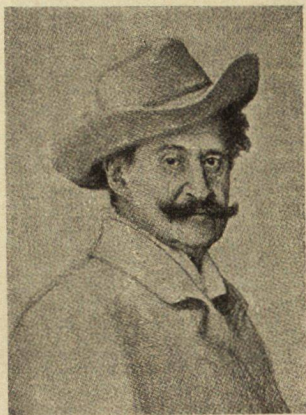

него първото концертно пътуване въ Буда-пеща и други австрийски градове. На следната година посещава съ оркестъра си Берлинъ и други германски градове и, най-после—1834 е билъ назначенъ полкови капелмайсторъ, а 1835—такъвъ на оркестъра за дворцовитѣ балове. 1837 се озовава съ своя оркестъръ въ Парижъ и Лондонъ — ималъ навсѣкжде триумфаленъ успѣхъ и голѣми парични придобивки. При едно пътуване за Лондонъ (последното, изобщо) той заболява и, следъ връщането си Виена, умира. Валсоветѣ на Щ. се отличаватъ съ своята мелодическа прелесть, изящень ритъмъ и приятна хармония; най-любими отъ тѣхъ сж: „Габриела валсъ“, „Виктория валсъ“, „Мефисто валсъ“, „Електрически искри“, „Баядерка“ и др. Неговитѣ валсове, маршове, полтури и др. достигатъ числото 251.

Щраусъ, Йоханъ (синъ) — Strauß, Johann (Sohn) — синъ на горния — сжщо бележитъ танцовъ и оперетенъ композитъ, род. 25 окт. 1825 въ Виена, умр. 3 юни 1899 с. т.; като своя баща — и той застана 1844 на чело на собственъ оркестъръ, а 1849 поема този на баща си, школува го отлично, повдига още повече художественото негово равнище, и предприема съ него голѣми концертни пътувания до Берлинъ, Лондонъ, Парижъ, Петербургъ, а 1872 — и въ Америка (Бостонъ), поемнавалъ навсѣкжде голѣми успѣхи. Следъ оженването си за пѣвицата Йети Трефцъ, предава оркестъра на своитѣ братя — Едуардъ и Йозефъ, и се посвещава на композиция, като отъ валсоветѣ, по единъ естественъ начинъ, преминава къмъ оперетата. Въ своитѣ валсове Щ. се държи, като баща си, въ виенския народенъ тонъ; тѣхнитѣ мелодии сж въ духа на виенската популярна музика, като разширява формата. Оперетитѣ на Щ. иматъ винаги за основа валсътъ, театралното не лежи въ неговата природа, но „Прилепътъ“ (1874) и „Цигански баронъ“ (1885) сж творенията, които му отреждатъ мѣсто между най-голѣмитѣ майстори на оперетата. Освенъ тѣзи оперети, Щ. е писалъ и следнитѣ: „Индиго“ (1871 — преработена 1906 отъ Райтереръ, подъ името „1001 нощъ“),

„Метузалемъ“ (1877), „Кърпичката на царицата“ (1880), „Веселата война“ (1881), „Една нощъ въ Венеция“ (1883), „Симлициусъ“ (1887), „Княгиня Нинета“ (1893), „Ябука“ (1894), „Богиня на мъдростъта“ (1897). Ос-

Йоханъ Щраусъ (синъ)

венъ това, писалъ и една опера „Рицаръ Пасманъ“ (1892), балетъ „Aschenbrödel“ и „Сънни картини“ — фантазицъе за оркестъръ. Отъ валсоветѣ на Щ. най-любимъ е „На хубавия синъ Дунавъ“, преработенъ за пиано, за цигулка и др. инструменти, за пѣние и хоръ, после — „История изъ виенския лесъ“, „Артистичень животъ“, „Виенска кръвъ“ и др.

Щраусъ, Лудвигъ — Straus, Ludwig — превъзходенъ виолонистъ, род. 28 мартъ 1835 въ Пресбургъ, умр. 15 окт. 1899 въ Кембриджъ, ученикъ на Бьомъ и Хелмесбергеръ въ Виена, концертмайсторъ на „Музеумъ концерти“ въ Франкфуртъ а/М., после — солистъ на Придворния оркестъръ въ Лондонъ, концертмайсторъ на Филхармоничнитѣ концерти въ Манчестеръ, и преподавателъ въ Academie of Musik въ Лондонъ.

Щраусъ, Оскаръ — Straus, Oskar — оперетенъ композитъ, род. 6 апр. 1870 въ Виена, ученикъ на Херм. Греденеръ въ Виена и Максъ Брухъ